

Prologi

Kaksi kuukautta sitten Alex

suunnisti kohti portaiden alapäättä väistellen samalla lattialla lojuvia rojuja. Selässä oleva reppu painoi ja heilui hallitsemattomasti ja hänen hiilen väriset hiukset hulmusivat vaakasuoraan hänen takanaan. Alex kiisi keittiöön, nyt olohuoneeseen, ulko-ovi. Auki. Kiinni. Lukkoon. Juoksu jatkui ulkona linja-auto pysäkillä ja juuri kun Alex rynnisti lasikatoksen alle hänen kyytinsä saapui. Huoh, juuri sopivasti Alex huokaisi ja nousi bussiin sen pysähtyessä. Metallitankki, jossa hänen pitäisi viettää seuraavat 10 tuntia matkalla leirintäkeskukseen, haisi ummehtuneelta, sekä tunkkaiselta. Alex käveli bussin käytävää pitkin lipun ostettuaan ja tutki varovasti samalla katseellaan muita kyydissä olijoita. Suurin osa heistä näytti nukahtaneen levitettyjen tavaroidensa keskelle, mutta osa katseli Alexaa uteliaina. Käytävän loputtua hän joutui toteamaan ettei täysin vapaita rivejä enää ollut. Vittuu...Hän kääntyi takaisin ja marssi yhden penkkiparin viereen, jossa oli tyhjä paikka. Tarkemmin sanottuna koko saatanan bussin ainoa tyhjä paikka. Alex koputti toisella penkillä istuvan pojan olkapäähän. "Hei, anteeks onko tää paikka varattu jo?" Poika ei liikauttanut puolikasta persautakaan tehdäkseen selväksi kuululleensa kysymyksen. Alex rykäisi kurkkuaan tavoittaakseen pojan huomion. Ei mitään. "Seelvä...mä sitte istun tähän. Mut hei kiitos kumminkin vastauksesta", Alex laushti turhautuneena samalla istahtaen penkille. Tämähän alkoi hyvin hän ajatteli kaivaessaan repustaan kuulokkeita. Tästä tulisi pitkä matka.

Luku 1 Voimistuva pirinä sai Alexan heräämään unestaan. Hän heitti lämpimän peitteen syrjään ja nousi sängystä jättäen taakseen pehmeät lakanat. Alex otti herätyskellon käsiinsä ja sammutti tuon kamalan kapistuksen vapauttaen korvansa samalla tärykalvon puhkeamis riskiltä. Alexi vilkaisi huonettaan. Se näytti samalta kuin aina ennenkin. Pieni keittiö, sen vastakkaisella seinällä vessa ja viereisellä seinällä sänky. Televisio oli kiinnitettyä huoneen yläkulmaan, joten sitä pystyi katselemaan pienestä nojatuolista sängyn vierestä. Eteinen ja vaatekaappi, joka pursusi harjoituskeskuksen vaatteita, sekä muutaman pitkähihaisen ja yhden farkut. Mekkoja Alex ei omistanut. Ne eivät sopineet hänelle. Alex havahtui toimintaan pienen mietiskelytuokionsa jälkeen ja suuntasi vaihtamaan vaatteita. Lukujärjestys vaatekaapin ovesa kertoi, että hänellä olisi tänään fyysisen voiman peruskurssi, sekä voimistelua. Alex salli itselleen hetken juhlia sitä, että tänään oli voimistelua. Näiden kahden raskaan kuukauden aikana, jotka hän oli täällä viettänyt, hän oli oppinut huomaamaan että leirikeskuksessa ei ollut hänen lisäksi muita tyttöjä ja sen, että hän oli ehdottomasti kurssinsa, kenties koko keskuksen, paras voimistelija. Hän oli lyönyt ällikällä valmentajan jo ensimmäisellä tunnilla. Tarkemmin sanottuna potkaissut, sillä hän oli tehnyt kärrynpyörän onnistuneesti apua tarvitsematta ja valmentaja oli tyrkyttänyt apua liikkeen aikana liian lähellä. Alex avasi vaatekaappinsa oven ja otti sieltä esille mustan ihoa myötäilevän v-aukkoisesti paidan, sekä tiukat samaa väriä olevat housut. Hän puki ne päälleen ja käveli keittiöön. Alex napsautti vedenkeittimen päälle ja kaivoi kaapista pikapuuropaketin. Hän tunki kätensä pakettiin ja kirosi pehmeästi kun kättä vastaan tuli vain pahvinen pohja. Ei siis puuroa tänä aamuna. Alex alkoi kaivella muutamia omistamiaan kaappeja siinä toivossa, että löytäisi jostain niistä ruokaa. Tiesihän Alex sen, että se oli ajanhukkaa mutta mikään, ei mikään saisi häntä menemään koputtamaan naapurinsa ovelle. Jos hän vielä vähän etsisi niin hän saattaisi löytää ruokaa. Kun Alexin etsinnät olivat kääntymässä epätoivoiseen suuntaan siitä, että hän joutuisi käymään Joshuan ovella hän vannotti itselleen että ei viipymisilleen kauaa. Alex suunnisti vessaan peilin eteen ja haroi hiuksiaan siistiksi ja asetteli treenivaatteet paikoilleen. Hän lähti kävelemään rauhallisesti ulos asunnostaan käytävälle. Pehmeä lattiamatto lämmitti jalkoja mukavasti oman asuntonsa kivilattian sijaan. Alex astautti suoraan Joshuan oven eteen, hengitti syvään ja koputti

kolmesti. Huoneesta kuulunut veden lorina loppui ja vain hetkeä sen jälkeen Joshua raotti ovea työntäen päänsä raosta ulos. Alex rykäisi kurkkuaan ja aloitti puheen, jota oli hiljaa mielessään käynyt läpi ennen koputtamista. Kun Alex sai sanottua ensimmäisen sanansa Joshua keskeytti hänet upealla virnistyksellään. "Alex Alex mikä tuo sinut tänne?" "Varoitin Joshua, jos yrität saada minut tulemaan sisään tai luulet, että upea kroppasi viettelee minua niin paljon, että suostun aikaisempaasi pyyntöösi, olet väärässä." No et ehkä täysin väärässä, sillä kun seisot siinä ovenraossa pelkkä pyyhe lanteillasi en voi olla katsomatta täydellisesti muodostunutta lihaksikasta vartaloasi.. Ja nuo kasvot...lopeta Alex lopeta! "Selvän teki Alex, mutta miksi olet täällä.?" Joshua sanoi niin viileästi ja sanoja venytellen, etten usko hänen edes kuulleen äsköisiä sanojani. "Tulin hakemaan puuroa", Alex sanoi nöyrästi ja hieman häpeillen omaa typeryyttäni ruuan suhteen. "Jaahas. No jos annan sinulle puuroa niin sinä tulet syömään sen kanssani."hän naureskeli "Ehti, ei käy!" Alex huudahti Joshuan typerälle ajatukselle, mutta lopetti kun huomasin hänen katsovan minua tiiviisti. "Mitä?" hän kysyi. "No jos et syö sitä kanssani niin ei silloin puuroakaan heru." Alex tuijotti Joshuata haastavasti, mutta tiesi hävinneensä. Huokaisten hän astui lähemmäs ovea ja avasi sen kokonaan auki itse. Hän marssi sisään ja tönäisi ohimennen Joshuaa matkalla keittiöön. Samantien kun heidän vartalot koskettivat toisiaan Alexin kehon valtasi aivan uudenlainen tunne. Hän käänsi katseensa Joshuaan päin ja näki tämän silmissä kiihkoa. Joshua lähti kävelemään Alexia kohden ja pysähtyi vasta aivan hänen edessään. Alex tunsi hänen hengityksensä kasvoillaan ja antautui täysin tuntemukselleen kehossaan. Joshuan huulet melkein koskettivat hänen omiaan. "Sitä puuroa vai?" Joshua sanoi ja hänen kasvoilleen palasi tuttu virnistys. Alex ravisti itsensä takaisin todellisuuteen ja tyytyi vain nyökkäämään vastaukseksi. Joshua veti penkin Alexille istuttavaksi ja alkoi kaivella omia kappejaan puuron löytämiseksi. Tilaisuus antoi Alexille hyvät näkymät Joshuan voimakkaaseen selkään ja hartioihin. Joshua kääntyi äkisti ja heitti puuropussin suoraan Alexia kohden. Alex nappasi pussin ilmasta silmääkään räväyttämättä. Joshuan kasvoille levisi vieläkin varmempi ja tyytyväisempi hymy, jos sen vain oli mahdollista. (Jatkuu....)